

BRUZ BILIZ

VANGT ENTITEITEN

Copyright : © 2021 Boogers Paul
Auteur : Boogers Paul

Omslagontwerp : Boogers Paul

Uitgeverij SAF

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Er stond een paard in de gang. Het dier leunde tegen een oude fiets en snuffelde in een afgeleefde kinderwagen die net voor de fiets stond en meestal werd gebruikt om inkopen te doen. Het kind dat er ooit had in gelegen was ondertussen al weer zo'n twintig jaartjes met pensioen en vroeg zich waarschijnlijk af waar zijn vervoermiddel van destijds was gebleven. Of misschien ook niet. Misschien vroeg het zich gewoon af wanneer zijn pamper werd ververst en de tv aangezet want het was tussentijdse alweer tien uur in de voormiddag en niemand had 'm tot nu toe komen halen om 'm naar de refter te brengen waar iedereen al volop zat te kauwen op een paar stukken oud brood om het vervolgens naar het paard in de gang te smijten. Het beest lustte er wel pap van en schudde zijn kop op en neer alsof hij de

gulle gevers wilde bedanken. Of misschien had het gewoon hoofdpijn gekregen van al hun gezeik. Het is tenslotte niet eenvoudig om als een paard in de gang elke ouwe rukker in dit gebouw te vriend te houden. Een ondankbare job. Niet in het minst omdat de meesten van de bewoners niet eens het verschil kenden tussen hem en een muilezel, wat voor een Brabants trekpaard een behoorlijke belediging is. Om zijn ongenoegen te uiten stampte het een paar keer stevig met zijn rechter voorpoot op het goedkope linoleum waarmee de gang was bedekt. De sanitaire medewerkster die op weg was met een nieuwe pamber hield even halt en gaf het een suikerklontje en streefde even zijn manen. Daar werd de Brabander niet vrolijker van, want hij voelde zich behandeld als het paard van Sinterklaas. Als het nu ergens een hekel aan had dan was het toch wel aan dat soort omhooggevallen paarden dat te pas en te onpas werd opgevoerd in sprookjes, circusvoorstellingen of boeken voor dementerenden. Het ging dus verder met het linoleum te be-

werken, maar dit keer met twee poten. Uiteraard niet samen, maar de éne na de andere. De sanitaire helpster mompelde iets van: 'ondankbaar varken' en liep naar de kamer waar het kind met de vuile pamber lag te wachten op verlossing. Voor zover het kind zich kon herinneren was de laatste keer dat het op verlossing lag te wachten zo'n tachtig jaar geleden geweest in een baarmoeder die regelmatig werd bestormd door lichaamsvreemde voorwerpen. Ook was het een keer gegrepen door een paar monsterachtige kaken die hem uit zijn veilige omgeving naar buiten hadden gerukt waar het al meteen een paar flinke meppen kreeg en daarmee de dag leerde vervloeken dat het ooit op verlossing had gehoopt. De sanitaire helpster verlostte hem van zijn stront, veegde zijn kont schoon en strooide er nog wat talkpoeder op toen ze merkte dat alles verrimpeld was en onder de rode vlekken zat. Daarna deed ze hem een nieuwe pamber aan, gaf 'm een vriendelijke klap op zijn kont en zei dat ie zo weer verder kon met de boel onder te schijten. Uit

pure dankbaarheid liet het kind een scheet en boerde luidop. De vrouw trok vlug even de rand van de pamber op. Geen remspoor te bespeuren. Ze zuchtte van opluchting en dat deed het kind ook toen zijn maaginhoud via zijn slokdarm naar buiten stroomde en pas ophield toen het hele bed en alles in de onmiddellijke omgeving onder de kots zat. De helpster zuchtte opnieuw maar dit keer niet van opluchting.

Antiezjap de Oudere, zoals het kind vroeger werd genoemd, had een Gewaarwording. Er bewoog iets onder zijn schedeldak, maar hij kon het niet duiden. Het gloren van een nieuwe dageraad? Het einde van het Avondland? De komst van een nieuwe Heiland? Dat laatste bleef even nazinderen, maar de Gewaarwording liet er geen twijfel over bestaan dat er van een nieuwe Heiland geen sprake was. Hij raadde Antiezjap aan om even buiten zichzelf te treden en een kijkje te nemen vanaf het plafond. Dat bleek een openbaring te zijn voor het kind. Het staarde gebiologeerd naar het

hoopje mens dat in een bed lag, op de vaste grond onder hem. Een verpleegster controleerde zijn pamber, stak haar vinger even onder de rand, trok 'm terug en rook eraan. Ze leek opgelucht en begon met duidelijke weerzin de kots op te veegen, verschoonde de pyjama van het kind en verliet de kamer. Even later kwam ze terug met een man in een lange witte jas. Zwijgend ontblootte ze het lichaam van het kind en vanaf het plafond zag Antie-zjap hoe de man in de witte jas hem begon te onderzoeken. Ondertussen sprak hij met de verpleegster en die schreef iets in een notitieboekje dat ze uit haar schort haalde. Toen hij klaar was ging hij even op de bedrand zitten terwijl de vrouw het kind weer aankleedde en terug instopte. Daarna ging ze naast de man in het wit zitten en begonnen ze elkaar te onderzoeken. Dat deed een klein maar fijn klokje luiden bij Antie-zjap maar hij wist niet precies waar de klepel hing. De Gewaarwording raadde hem aan dit voorval te vergeten omdat het in de nabije toekomst niet langer van be-

lang zou zijn. Het weten zou ondergeschikt worden aan het zijn. Zelfs zijn geestelijke manifestatie die nu nog tegen het plafond hing, zou worden opgeheven. Opgelost in het absolute zijn en alomtegenwoordig. Het beperkte brein van Antiezzap had er moeite mee. Het was destijds geblokkeerd toen een hard voorwerp met grote snelheid door zijn schedel ging en een redelijke ravage achterliet. Sinds die tijd was het voor hem moeilijk om dingen te bevatten die het geluid van een kerkklok nodig hadden om een klepel te zoeken. Toen hij merkte dat de vrouw ogenschijnlijk een klepel van de man in haar hand hield, verwachtte Antiezzap het geluid van een kerkklok te horen. Omdat dit echter achterwege bleef, bracht het hem nog meer in verwarring. Hij bleef als vastgenageld aan het plafond hangen en slaagde er niet in om weer in zijn lichaam te treden. In zijn wanhoop smeekte hij De Gewaarwording om hulp, maar die was even druk met een entiteit uit nummer veertien, een verdiep lager. Hij moest dus even geduld

hebben, want die klus was niet bepaald iets dat je zomaar even in de gauwte kon regelen. Daar was precisie mee gemoeid. Een zaak van lange adem want de entiteit hing ditmaal niet tegen het plafond maar was gewoon door het openstaande raam zachtjes naar buiten gegleden waar het onder de uitstaande luifel een ruim uitzicht had op de straat onder aan het woonzorgcentrum. Antiezzjap moest dus even wachten, maar hij mocht het altijd zelf proberen. Zo moeilijk was het nu ook weer niet. Hij moest gewoon de zesde strofe van het volkslied zingen en daarna in zijn handen spugen. Makkelijk zat als je al de strofen van het nationale volkslied kende natuurlijk. Indien niet moest hij het maar even googelen. Als er een verbinding was, uiteraard, want dat liet de laatste tijd wel wat te wensen over. Het was een tijdelijk ongemak tot de eigenlijke rechtstreekse verbinding met De Gewaarwording tot stand was gebracht, wat met de huidige middelen toch nog wel tot eind november kon duren, tenminste, als er zich geen calamiteiten

zouden voordoen. Bij De Gewaarwording waren ze uiterst terughoudend om daar een uitspraak over te doen, zeker na de uitbraak van het Flossenburg virus van vorig jaar, waarbij iedereen aan het flossen ging alsof hun leven ervan af hing. Wat in feite ook wel redelijk dicht bij de waarheid kwam. Het moet echter gezegd dat er meer slachtoffers vielen in tijden zonder Flossenburg virus omdat in die periode de meeste overjaarse kinderen het flostouw gebruikten om hun nek te flossen en daar was De Gewaarwording niet op voorbereid. Wel werd er met een beschuldigende vinger naar de directie van het woonzorgcentrum gewezen omdat die zo onvoorzichtig was geweest om elke inwoner genereus van gratis flostouw te voorzien. Het was duidelijk dat zoiets tot ongelukken moest leiden. Tot zover De Gewaarwording die verder geen slecht woord kwijt wilde over het woonzorgcentrum, maar aanbeval om de flosdraad te vervangen door rekkertjes.

2.

Ondertussen had Antiezjap al via verschillende providers geprobeerd om zijn oorspronkelijk lichaam te bereiken, maar zonder succes. Ze haakten een voor een af toen ze hoorden dat zijn huidige provider De Gewaarwording was. Vanaf zijn plaats aan het plafond deed Antiezjap nog een laatste en wanhopige poging. Hij nam een stevige aanloop en stortte zich op het venster. Dat brak met een luide knal en hij zweefde naar buiten. Als hij al gehoopt had daarmee het koppel te laten ophouden met hun handeling dan had hij verkeerd gegokt. De vrouw en de man in de witte jas waren al in een volgende stadium beland. Er werden kledingstukken uitgetrokken, sommige zelfs verscheurd, en de klepel van de man stond geluidloos overeind in eenzame vertwijfeling omdat de vrouw er met open mond naar staarde en niet meteen iets relevants wist te verzinnen.

Door de frisse wind werd Antiezjap naar

beneden gedrukt en hij belandde op de luifel van kamer nummer veertien. Toen hij daaronder een kijkje nam zag hij nog net hoe De Gewaarwording met een lange tak probeerde om de entiteit van nummer veertien tevergeefs weer naar binnen te jagen.

'Help me,' riep de entiteit tegen Antiezzap, 'dat stuk ongeluk wil me weer in mijn lichaam steken'.

Dat kon Antiezzap niet tolereren. Zeker niet nu hij zelf had ervaren hoe heerlijk het was om eindelijk van de last van dat verdorde vel en die rottende ingewanden verlost te zijn. Hij begreep dan ook niet waarom De Gewaarwording zoiets wilde voorkomen. Hij had het hem graag willen vragen, maar nu even niet, want hij leek nogal boos te zijn en ging geweldig te keer met zijn tak. Antiezzap probeerde dat zwiepende ding te ontwijken en tegelijkertijd de vreemde entiteit naar buiten te trekken in de open lucht, weg van de woedende Gewaarwording met zijn gevaarlijke zwieper. Uiteindelijk lukte het hem de nieuwe

entiteit bij de hand te nemen en samen klommen ze snel op de bovenkant van de luifel en lieten ze een boze en vloekende Gewaarwording achter in kamer nummer veertien.

'Ik ben Antiezzjap,' zei hij en stak zijn hand uit. 'Aangenaam ik ben Kerstieflap,' zei de nieuwe. 'Dan ben jij van het andere geslacht, als ik me niet vergis,' zei Antiezzjap.

'Dat heb je goed geraden,' zei Kerstieflap glimlachend. Ze had een warme zwoele stem die hem deed denken aan het geluid van een klok die niet wist waar de klepel was gebleven, maar die toch een paar rake kriebels en rimpelingen in zijn maag veroorzaakte. Ook had hij het vreemde gevoel van een déjà-vu. Het deed hem sterk denken aan het gevoel dat hij had gekregen toen hij de verpleegster en de man in de witte jas elkaar zag onderzoeken. Hij had haar graag willen vragen of ze dat gevoel ook kende, maar zijn aangeboren schuchterheid hield hem tegen. Daarom gooide hij het over een andere boeg.

'Kom mee naar mijn kamer,' stelde hij voor,

'daar is hij al geweest en hij zal er niet zo snel terugkomen.' Hij nam haar bij de hand en ze klommen een verdiep hoger en doken door het gebroken raam de kamer van Antiezzap in.

'Oh, kijk,' riep Kerstieflap verwonderd toen ze beide tegen het plafond hingen en naar omlaag keken. 'Kijk, daar ligt een koppel te vogelen!' Antiezzap keek verschrikt naar zijn sterfbed waarop een kluwen van armen en benen zich in allerlei bochten wrong. Het maakte ook merkwaardige geluiden en omdat iedereen naakt was duurde het even voordat Antiezzap de verpleegster en de man in de witte jas herkende. Zonder die jas zag hij er nu weinig indrukwekkend uit. Hij leek eerder op de spichtige naakte lijkschouwer die een dode onderzocht in het lijkenhuis waar hij vorige zomer per vergissing was naartoe gebracht na een kort maar krachtig gevecht met een aanstormende sneltrein die van geen wijken wilde weten. Omdat hij zowat verticaal doormidden was gespleten door de wielen van dat gevaarte dacht de ambulancier die ter plaatse kwam dat

hij toch op zijn minst dood moest zijn. Indien erger dan was het een zaak van de lijkschouwer, maar die stond nu toch wel net naakt een lijk te onderzoeken en had geen oog voor Antiezzap die in een zwarte plastic zak op de volgende snijtafel werd gedumpt door de ambulancier die dringend om een drankje verlegen zat en zich als de bliksem weer uit de voeten maakte. Hij vergat echter de zak goed af te sluiten en daardoor kreeg Antiezzap een ruime blik op de werkzaamheden van de lijkschouwer terwijl ondertussen zijn beiden helften zich weer aan elkaar begonnen te hechten.

De man zonder witte jas leek de overhand te halen in het gevecht dat zich afspeelde op het bed van Antiezzap want op een gegeven moment lag hij boven op de verpleegster en hij gaf 'm van jetje. Kerstieflap vond dat maar niks en zei dat die bleke vent met zijn spillebenen en zijn ingevallen kont maar beter zijn klepel in een varkenskont kon steken in plaats van een maagdelijke verzorgster zo bruusk te

penetreren. Antiezijap zat met open mond en uitpuilende ogen toe te kijken. Na enige tijd had hij al zijn moed bij elkaar geschraapt en vroeg hij Kerstieflap of ze wist wat al die heisa betekende. 'Dat zei ik je toch al, die zijn aan 't vogelen.'

'Als ik het goed begrijp is vogelen dus zoiets als naakt op of onder elkaar gaan liggen?'

'Zo zou je het kunnen stellen. Maar zeg eens, beste Antiezijap, heb jij dan nooit gevogeld in je vruchtbare leven?'

'Ik kan het me niet echt herinneren,' zei hij beduusd en vroeg zich tegelijkertijd af wat een vruchtbaar leven is of was en waarom daar zo nodig moest gevogeld worden.

'Maar als ik het zo bekijk, heb ik toch blijkbaar niet veel gemist. Waartoe dient dat eigenlijk?'

'Geen idee,' antwoordde Kerstieflap, 'maar het is wel leuk, tenminste, als je goed gewassen bent. Daarom moeten ook die kleren uit, zodat beide partijen kunnen zien of de andere wel proper is op zichzelf.'

'En als dat niet het geval is?'

'Dan wordt er gekeken naar diegene die het hardst stinkt en die wordt dan minstens voor een half jaar geschorst en in geval van recidive volkomen uitgesloten uit Het Kluwen.'

'Rare club lijkt me dat,' zuchtte Antie zjap, nog steeds niet overtuigd of hij het wel goed had begrepen. Hij vond het ook niet netjes dat het koppel eerst zijn stoffelijk lichaam onder het bed had geschoven alvorens ze tot die merkwaardige handelingen overgingen. Bovendien getuigde het van weinig respect ten opzichte van hun patiënten. Hij zou het er later wel eens met de Gewaarwording over hebben, maar nu even niet. Hij moest hier weg. Hij had geen zin meer om in zijn lichaam af te dalen en wie weet nog hoelang daar onder dat stoffige bed te liggen terwijl boven hem die twee lichamen op en neer pompten en daarbij al het stof uit zijn matras op hem deed neerkomen.

'Kom,' zei hij tegen Kerstie flap, 'hier is ook geen vreugde te beleven. Laten we eens een eindje verder zweven en zien of er hier nog iets te beleven valt.' Ze zweefden weer naar

buiten en lieten zich door de zachte wind meevoeren. Ze keken ingespannen overal door ramen en deuren, maar veel wijzer werden ze er niet van. Overal lag wel een lichaam te sterven of te ontbinden en hier en daar klonk er zacht gemompel of uitbundig gehuil, al naar gelang de verhouding tussen patiënt en omstaander. Op het gelijkvloers bleek er toch meer leven te zijn. Er bewogen zich mensen rond grote kookketels en er stonden pannen en potten op vuren, bewaakt door mensen met grote witte mutsen en nog grotere messen aan hun gordels. Ze roerden in die potten met reusachtige lepels en sommige spuugden erin, maar kregen meteen een oorveeg als de man met De Hoogste Muts het in de gaten kreeg. Eentje werd zelfs met zijn tong op het aanrecht vastgepind met zijn eigen mes, nota bene, omdat De Hoogste Muts het zijne niet kon missen op dat moment. Het speeksel in die potten even buiten beschouwing gelaten, rook het nochtans lekker in die kamer. Het moest dus wel een keuken zijn, dacht Antiezzap, want

de geur van bereid voedsel was hem altijd bijgebleven ondanks jarenlange ontbering, of misschien juist daarom. Hij keek even naar Kerstieflap en met niet meer dan een blik van verstandhouding doken ze het geopend raam door en lieten ze zich op de rand van de grootste pot vallen. Vandaar begonnen ze alles in een snel tempo naar binnen te spelen. De Hoogste Muts kwam er even bijstaan en stak zijn lepel in de pot. Hij proefde even, liep weg en kwam terug met een handvol zout en strooide het in de pot.

'Pas op, dat is zout,' waarschuwde Kerstieflap, maar het was te laat. Beiden hadden ze slechts een snuifje van het zout over zich heen gekregen, maar dat was meer dan voldoende om hen zichtbaar te maken. De Hoogste Muts schrok zodanig dat zijn hoofddeksel in de pan viel en de twee entiteiten maken zich als de gesmeerde bliksem uit de voeten. Buiten in de open lucht werd het zout van hun lichaam geblazen door de wind en werden ze weer onzichtbaar. Ze vervolgden hun weg en in de

verte zagen ze de kathedraal van Malaga. 'Laten we daar maar eens een kijkje gaan nemen,' stelde Kerstieflap voor. 'Daar is altijd wel iemand te vinden die voor ons zou willen bidden'.

'Waarom zouden ze dat willen doen,' wilde Antiezzap weten.

'Geen idee,' antwoordde ze, 'maar baat het niet, dan schaadt het niet.'

Zo kom je natuurlijk overal onderuit, dacht Antiezzap, maar hij durfde het niet hardop zeggen. In haar nabijheid voelde hij zich onwennig, ja zelfs een beetje dom. Ze wist blijkbaar zoveel meer dan hij. Zonder haar zat hij nu nog op de rand van die ketel en zou De Hoogste Muts hem wel eens een lesje kunnen leren. Hem bij zijn nekvel pakken en weer terug in zijn stoffelijk lichaam stoppen een paar verdiepingen hoger. Hij moest het lichaam dan eerst wel vanonder zijn bed halen en daarbij het kluwen armen en benen lastig vallen. Antiezzap was niet zeker of de Muts dat wel aandurfde, want die man in zijn witte jas

die hij nu niet aan had en ook de rest van zijn kleding niet, leek hem in iedere geval iemand die boven een eenvoudige Hoogste Muts stond. Maar gelukkig hoefde hij daar niet meer aan te denken nu hij hier op de toren van de kathedraal zat en het verkeer onder zich gadesloeg met gemengde gevoelens. Hij vroeg zich af waar al die mensen naar toe wilden. Zouden ze in de kathedraal voor hem gaan bidden, of voor Kerstieflap? Voor hen beiden? Moeilijk te doorgronde vragen op een doordeweekse werkdag midden in de zomervakantie met massa's toeristen.

'Kijk daar eens aan de rechterkant,' zei Kerstieflap, 'Dat is de nieuwe metro die ze aan het graven zijn. Kijk, die put daar!'

Hij keek in de aangewezen richting en vroeg zich af wat een metro was en waar zoiets toe diende. Maar ook dat zei hij niet hardop. Ze zou er alvast een pittig antwoord op geven en daar was hij niet op voorbereid. Zo'n directe antwoorden maakten hem bang.

'Juist,' zei hij, 'kijk eens aan, een metro. Wie

had dat hier verwacht'.

'Ja, maar toch wel handig. Dan kan je meteen van hieruit naar de universiteit.'

Het leek hem dus een vervoermiddel voor universitaire gelovigen. Niet slecht gevonden als je even van al die fanatici af wilt. Zet ze in een metro en neem zelf een taxi. Handig. Hij voelde zich een beetje gefrustreerd. Vond het jammer dat het idee om een metro te bouwen niet van hem kwam. Hij was toch ooit tunnelbouwer geweest, of was het stellingbouwer? Nu geraakte hij totaal in de war en vroeg Kers-tieflap of er een verschil bestond tussen een tunnelbouwer en een stellingbouwer. Ze had geen idee, zei ze, maar beiden hadden ze iets met de bouw te maken, dat was wel zo goed als zeker. Bovendien kon je in een tunnel ook stellingen bouwen. Ze dacht zelfs even dat stellingen noodzakelijk waren in tunnels anders zouden die dingen instorten, dacht ze. Ooit had ze een documentaire gezien over de bouw van de kanaaltunnel tussen Frankrijk en Engeland en ze wist zeker dat daar stellingen